

{ אז נדברו }

פרשת פנחס ע"ז | גליון מספר: 310 | לסדר: "ונתת מהודך עליו..."

להצטרפות לרשימת

התפוצה במייל:

a8447168@gmail.com

**גיליון זה מוקדש
לזכות החפץ בעילום
שמו שיזכה למצא את
זיווגו במהרה ובנקל,
ימלא ה' משאלות לבו
לטובה**

**גיליון זה נתרם בחלקו
לזכות הבחור שמעון בן
פעסי שיח' שיזכה למצא
את זיווגו במהרה ובנקל.**

**להשתתפות
בהוצאות הגליון:**

- בבנק באמצעות

חשבון 53957

בנק דיסקונט

סניף 106

- בדואר לכתובת

זבולון 9 חיפה

משפחת פולק

תודה מראש!!!

פרשת התמיד בפנחס מול בטל התמיד שבי"ז בתמוז...

בפרשת השבוע אנחנו קוראים על לחם!!!! קרבני לחמי לאשי!!!!
יש מוצרי בשר... מוצרי גבינה... תוספות... אבל יש לחם!!!! יום אחד יש עוף... ויום אחד יש דגים... יום אחד חלבי...
יום אחד בשרי... יום אחד ירקות...
אבל לחם?? לחם יש כל יום! כל יום! כל יום! לחם זה תמיד!!!!
בפרשת שבוע הקב"ה מצווה אותנו להקריב קרבן התמיד!!! קרבני לחמי!!!
כמו לחם שאין לו איזה עונה מסוימת... כי הוא תמיד בעונה... ככה צריך שיהיה משהו מסוים בינינו לבין הקב"ה
שהוא לחם!! תמיד!!!!!!

בבית המקדש היו מקריבים כל יום רבבות קרבנות... אלפי מנחות... אבל עם כל הכבוד... היה כבש אחד קטן בן
שנה שהיה חשוב יותר מהכל... והוא: קרבן התמיד!!!! עומד לו גביר עם אלף שוורים גדולים שהוא הקדיש
לביהמ"ק... ואומרים לו: חכה!!! יש קרבן אחד שקודם לך! עד שלא מקריבים אותו אי אפשר להתחיל עם צי
הקרבנות שהבאת היום... אותו גביר מחכה... ו... ואז מגיע שעפסאלע קטן... כבש בן שנה... קרבן התמיד!!! וקרבן
התמיד הזה זוכה לכ"כ הרבה תשומת לב... יש עליו פייס... פותחים במיוחד בשבילו את דלתות ההיכל... תוקעים
עליו... ההכל... מה קרה?? למה הכבש הקטן הזה יותר חשוב מאלף שוורים שאני הבאתי היום?? מה התשובה??
אתה תפסת חיזוק והבאת ביום אחד אלף פרים... אבל הכבש הקטנטן הזה הוא תמיד!!!! הוא קרב פה כבר
ארבע מאות שנה יום יום ללא פספוס!!!
כבש קטן קבוע... שווה יותר מאלף פרים שמנינים שמגיעים והולכים...

גם אנחנו שזכינו להיות שתולים בבית ה'... ואנחנו נמצאים כבר עמוק בתוך הבימ"ד ולומדים בלאו הכי שעות
רבות... עדיין המ"ב אומר שגם אנחנו צריכים לקבוע עת מסוים לתורה!!! שזה יהיה על תקן של קרבן תמיד!! את
השעה הזו אני לא מבטל בשום אופן שבעולם!!!! הלימוד זה הוא קרבני לחמי!!!! הוא כמו לחם!!!! שאת זה לא
מבטלים בשום פנים ואופן! יתהפך העולם...

בשבעה עשר בתמוז בטל התמיד!!!! אחד מהאסונות הגדולים שקרו ביום הזה שקרבן התמיד התבטל!!! מה
פירושו?? **ההנהגה בזה היא כך:** אתה מבין לבד שהמצב בירושלים לא היה פשוט... כבר שלוש שנים יש מצור... כבר
שלוש שנים אנחנו צועדים לקראת ותבקע העיר... אבל כל זמן שיש קרבן תמיד!!! שכבר 420 שנה הוא קרב... ו...
וגם היום ב"ה זכינו להקריב אותו... אז זה בסדר... אנחנו במסלול... כל בוקר שהיהודים ראו שהקרבן תמיד הוקרב
הם נשמו לרווחה... זה בסדר... אם קרבן התמיד עדיין קרב... ירושלים תעמוד!!!! כי תבין: קרבן התמיד הוא כבר
בן 420 שנה!! במשך השנים קרבן התמיד הספיק להכיר הרבה מלחמות... והרבה אויבים שניסו להכניע אותו...
אבל התמיד הנהן בראשו מולם... והוקרב על אפס ועל חמתם... ואת כככולם הוא בילה... כולם נפלו לצידו חללים
והוא המשיך להיקרב בתמידותו מידי יום... אז כמו שקרבן התמיד במשך ההיסטוריה של 420 שנה... הספיק
להנהן בראשו לעשרות אויבים שנפלו לצידו... אז... אז גם עכשיו זה מה שיקרה...

אבל ברגע שהתמיד התבטל??? אוה... כעת נפל דבר!!! כעת ישראל הפנימו שהפעם זה סופי!!! אם קרבן התמיד
שלא נכנע לשמונים שנות מלכות היוונים... אותו תמיד שלא נכנע לכל מיני מצבים נוראים שהיו בירושלים והיום
הוא כן נכנע?? סימן שהחזית הוכרעה!!! ואכן באותו יום נבקעה העיר... היא לא נבקעה מחולשה של רעב... אלא
מחולשה של התמיד והקביעות שבוים זה הופסקה... התמיד הזה!! הקביעות הזו שעד היום החזיקה את ישראל
כחלמיש!! ביום שהיא התבטלה מיד רפו ידיים... ו... ותבקע העיר...

ביום שבעה עשר בתמוז אנחנו מתאבלים על הכח הזה!! על התמיד הזה שהתבטל... ועל התוצאה
הישירה שיצאה ממנו שהובקעה העיר... בדיוק בתקופה הזו של סוף זמן קיץ... כשכבר עיפיים... וריח
בין הזמנים מתחיל לנשב בנחיריים... זה הזמן המסוכן שבו מתחיל להיסדק התמיד... פתאום אני לא
כ"כ מכיר את עצמי... את השעה הזו אני אף פעם לא מכיר מהנוף של המיטה... ו... ואת כמויות הבטלה
שבזבזתי אל תוך הלילה בשבוע הזה רשם לעצמו שיאים חדשים... אז זהו!!! זו ההזדמנות לחזק את
התמיד!! את המקום הרוחני שאני כבר אוחד בו!! ונהיה אצלי כטבע שני... לאחוז אותו בשיניים ולא
לתת לסוף הזמן לבטל ממני את התמיד הזה... אתה לא רוצה להרגיש "ותבקע העיר..." תשמור על
התמיד... תשמור על הקיים... עזב חיזוק... עכשיו זה לא הזמן לתפוס חיזוקים... עכשיו זה הזמן
להחזיק בשיניים את התמיד!! שמירת הקיים!!!!

ניתן להשיג חוברת על אלה אני בוכיה

ובו מאמרים בענייני בין המיצרים...

בפלא': 0548446691

כמו כן ניתן להשיג חוברת זו אצל הנציגים הממונים
שבישיבות

הבהרה: המאמרים הנכתבים בחוברת אינם חדשים, אלא לקט
מגילונות משנים עברו בענייני דיומא,

מוקדי מכירה:

ירושלים:

בית וגן רח' הרב פרנק 29 קומה ב'

אזור רמות רובין 47 קומה ב' 0548419684

נווה יעקב: משפחת שרגל רח' זיון 6 - 0527171721

הדשא ביתר גבעה ב' רח' החוזה מלובלין - 0548450998

בני ברק:

אזור משכנות יעקב רח' קבוץ גלויות 9 - 0548498057

הדשא משפחת בויס רחוב השלושה 11.

קרית ספר: מרומי שדה 3 0527-7174781

ברכפלד - 0533109169

צפון: חיפה: הדר, דפוס שכפולית רחוב ביתר

נווה שאנן: חניטה 81 משפחת זלושינסקי

רכסיס: הורדים 4 א' משפחת קריצלר.

כרמיאל - 0527136165 משפחת שטיימן

טבריה: ק.שמואל רחוב הרב ורנר 4 משפ' מזרחי

מה בחוברת???

- אני אמור לחיות מתוך נקודת הנחה שהמשיח בטוח מגיע מחר או יותר נכון היום... מה אעשה שאני מרגיש שקר בנפשי?? יש לי תכניות מידי מסודרות לבין הזמנים הקרובים... וכל אחד כבר מתכנן לפרטי פרטים את שנת הלימודים הקרובה... אז במה זה מגיע לידי ביטוי שאני בטוח שהמשיח מחר מגיע???
- למה חרבה ירושלים?? יש לך רשימה של עשרה מימרות... תכל'ס... מכל הרשימה הזו מה נכון?? איך יכול להיות רשימה ארוכה ועדיין כל אחד נכון... זה לא סתירה מיניה וביה??
- איך נראה המשיח? האם הוא יהיה צדיק מסתורי?? איזה סגנון צדיק הוא יהיה?? איזה דברים יוצאי דופן הוא יעשה שבזכותם הוא אכן יזכה להיות המשיח שלנו??
- מה בסה"כ אמרת... אמן יהא שמיה רבה בכוונה... זהו... אז מה קרה בשמים?? למה הקב"ה כ"כ מתרגש?? למה הקב"ה כבר מוכן לקרוע גזר דין של שבעים שנה... על מה ולמה??
- העיתון מלא בפרסומות מממזה מגרות... כל מיני נופשוניים בחו"ל... עם פיניקים... בריכות... החחחיים הטובים... ו... ואני יודע שזה לא מתאים לבן תורה... אז למה הקב"ה ברא את זה בכלל?? האם רק בשביל שאני אראה ו... ואתגרה?? ואין לך רשות להנות בהם אלא לראותם מרחוק בלבד??

כמו כן ניתן להשיג חוברת

עירי עירי

ובו מאמרים בסוגיית ההתמודדות בשני חודשי הקיץ
הבועים... עיני-תמוז! עיני-אב!

ניתן להשיג חוברת זו אצל הנציגים שבישיבות
למנויים במייל תשלחנה החוברות בע"ה.

איפה אני נפגש בקנאת ה' במשבצת שלי בחיים...???

פעם בשנה התורה מפגישה אותנו עם המושג ששמו "קנאת ה'!!! פעם בשנה התורה רוצה שנדע שיש!!! יש כזה דבר!!! מצד אחד יש כאלו שממזמן איבדו את הצפון מרוב קנאת ה' ומצד שני יש את כל אלו שראו אותם וקיבלו רגלים קרות ונטשו לגמרי את המושג של קנאת ה'... אז זהו שלא!!! צריך לדעת שיש כזה דבר!!! יש מושג קנאת ה' שכל אחד מאיתנו שייך לזה... ומצד שני: צריך הרבה הרבה שיקול הדעת מתי כן ומתי לא... צא ולמד מפנחס הקנאי הגדול... שבמשך ארבעים שנה לא נשמע קולו... לא ראינו אותו לא בחטא העגל ולא בחטא המרגלים לא במתאונים... ובדיק עכשיו הוא פתאום הופיע... מה קרה?? התשובה היא: שהוא תמיד היה קנאי!!! אבל באותה מידה הוא גם תמיד ידע את מקומו... ובחטא העגל הוא הבין שהמקום שלו זה לעמוד בשקט... או להיות עוד אחד משבט לוי שעובר משער לשער ולא להתבלט יותר... וכאן הוא הבין שכן צריך לפעול...

על כל פנים... מה זה קנאות?? איפה זה מגיע לידי ביטוי בחיי היום יום שלנו???

תשמע הגדרה מודרנית לקנאות: לא בכל דבר אני אובייקטיבי!!!

בדור כמו שלנו אנחנו נאלצים להיות בהרבה דברים אובייקטיביים!!! אנחנו חיים עם חילונים... ואנחנו אמורים איכשהו לנהל איתם משא ומתן... ולפעמים גם לקרב אותם... כלומר ככה: אני עומד מול חילוני שלא מאמין באלוקים... אבל אני לא מתפרץ עליו... תתבייש לך... לא!!! כי אנחנו עכשיו מדברים אובייקטיבי... אנחנו מעלים נושא לדיון... הוא מציג את הצד שלו... ואני מציג את הצד שלי... והשיחה מתנהלת בהדדיות... הוא אומר את דברי הבלע שלו... ואני עונה לו בצורה מכובדת ומציג את הדעה שלי... אני לא אוטם את האזניים שלי בקנאות... אוי... איזה דברי כפירה אתה אומר... כי היות והמצב הוא שהוא חילוני ואני צריך לקרב אותו אז אנחנו נאלצים לנהל שיח אובייקטיבי!!!

אבל!!! צריך לדעת שלא בכל דבר אני צריך להיות אובייקטיבי!!! יש דברים שבהם אני סובייקטיבי- נגיע בדבר... כן... כי כמו שכל אחד מאיתנו סוחב איתו רגשות טעונים מאוד אודות כל מיני טיפוסים שבמשך השנים ציערו את אבא שלו... ו... וזה בכלל לא משנה אובייקטיבית האם הם אשמים או לא... כי מה זה משנה... אני נוגע בדבר!! אני הבן של אבא שלי... והאדם הזה מירר לו את החיים ולכן אני שונא אותו ודי... ככה כשחילוני פותח את הפה על אבא שבשמים יש גבול!!! יש גבול כמה אני יכול לסבול את זה!!! מותר לי בשלב מסוים לאבד עשתונות ולהגיד די... תפסיק... אני לא מסוגל לשמוע אותך יותר!!! אתה מציק לי... כשה יקרה זה יהיה רק הוכחה שאני בן אמי של אבא שבשמים!!! יש כאלו שמאוד נבהלים מזה... הם רואים בזה חוסר שליטה עצמית... חוסר ממלכתיות... אדרבה... יש בזה רגשות עמוקים ואמיתיים כלפי אבא שבשמים...

אני יושב מול בחור נושר... שעשה את כל העבירות שבתורה... נו... שאני אתנפל עליו עכשיו בצעקות מה זה צריך להיות?? לא!! ולמה לא?? כי כעת אני עומד מול האובייקט ואני מנסה לעזור לו... כעת אני יושב מולו והוא יכול לספר לי את כל המעללים שלו... ואני אמור להגיב בצורה עניינית... מה עושים... איך מתגברים... אבל!!! תאר לעצמך... שכמה שעות לאחמ"כ אני נכנס לאיזה בית מדרש... ואני רואה אותו פשוט מרוקן קופות צדקה... מה אני אעשה?? אני ארוץ אליו ואצרח עליו בקולי קולות תחזיר את הכסף מיד!!! ואם זה לא יעזור אני אתן לו בעיטה אחת ואשכיב אותו על הרצפה וכו וכו וכו... מה קרה פתאום?? שהיו עשה כמה שעות הוא ישב מולי ויספר לי על עבירות פליליות הרבה יותר פתאומות שהיו לפניו בחודשים האחרונים... ואני התייחסתי מאוד בענייניות... לא יצאתי מגדר... ולא התנפלתי עליו... ולא עשיתי לו כלום... אז מה קרה עכשיו?? נו... אתה יכול להסביר לי מה ההבדל?? אין לי תשובה הגיונית!! אבל מה שברור:

לא בכל דבר אנחנו צריכים להיות אובייקטיביים!!!

אני יכול להיות אובייקטיבי רק כשאני יושב בחדר ממוזג... ונשאלת שאלה רטורית איך עוזרים לגנב לצאת מעולם הפשע? אבל כשאני רואה גנב מול עיני הנדהמות... כאן הטבע האנושי הישר שלי אמור להגיב בצורה טבעית!!! אדוני!! תחזיר את זה תיכף ומיד!!! זאת אומרת: לא בכל דבר אני אמור להיות אובייקטיבי!! לא בכל דבר אני צריך להיות ממלכתית!! יש מקומות שבהם הרגש הטבעי שבי זועק את זעקתו...

יש לכל אחד מאיתנו את הההנהקודה שלו... שבנקודה הזו אני לא אובייקטיבי!!!!

מהי אותה הנקודה?? הנקודה הכי הכי חשובה לי בלב!!!

ולכל אחד יש את הההנהקודה שלו... כאן מקומו של כל אחד לבדוק איפה הנקודה שלו... כשנכנס אלי גנב הבייתה ח"ו באישון ליל... התורה מעידה עלי שאני לא אובייקטיבי!!! התורה מעידה עלי שאני אמור לאבד עשתונות ואני מסוגל לרצוח אותו נפש... למה?? כי נכנסת אלי הבייתה!! נכנסת לתוך המתחם שלי!! לתוך הההנהקודה שלי!! אותו דבר: כל אחד בבית שלו!! ובנקודה הכי עמוקה ופנימית בנפש שלו... שם הוא מאבד עשתונות... שם הוא לא ממלכת... שם הוא לא אובייקטיבי... וממילא!!! אם אתה רוצה לבחון את עצמך עד כמה עבודת ה' היא ההנהקודה שלך... תבדוק את עצמך האם קרה לך פעם אחת בחיים שכאב לך באמת כשראית בחור מחזיק סיגרייה חמש דקות לפני שבת... האם קרה שכאב לך באמת מקירות הלב שהחחחברה זלזלו בחבור המתמיד של הישיבה... והעזת לפתוח עליהם את הפה?? יש כאלו שאף פעם לא מאבדים עשתונות בעבודת ה'... על הכל אפשר להסתכל באופן אובייקטיבי... משום מה כשמישהו יגע להם בנקודה!!!! הם יקפצו עד לשמים... אז זהו שליהודי אמיתי מותר... שההנהקודה שלו תהיה סביב אביו שבשמים...

קנאות לדבר ה' היא ההוכחה לחיבור הכי עמוק של יהודי לרצון ה'!! אז כמובן שהנושא הזה צריך להיות מאוד מאוד בערבון מוגבל... וצריך לאחוז במדרגה גבוהה שעל פי רוב אנחנו לא שם... אבל מה כן?? איפה אנחנו כן יכולים למצא את עצמנו בקנאות?? בבין אדם לחבירו!! כל אחד מאיתנו פוגש במשך השנה איזה סיטואציה מזעזעת של בין אדם לחבירו... איזה אחד שמשפיל את חבירו ברבים... או מצער או מתעלל בו מילולית... כאן מקום המבחן שלנו!! האם אנחנו מסוגלים לקום ולומר: סטופ או לא... פה מומלץ להתאמן... כי... כי קנאות בבין אדם לחבירו זה לא כזזה פופולרי!! את הקנאות לבין אדם למקום נשאיר לבנתיים... כי בזה אין לאף אחד מאיתנו הקטנים ביטוח שלא מצטרפים לזה הרבה נגיעות זרות מעבר לקנאות טהורה לדבר ה'... בא נחיל בבין אדם לחבירו...

איך נשיר את שיר ה' על אדמת

נכר...

כשעזרא עלה מבבל לארץ ישראל הוא היה מאוד מתוכנן... הוא עשה רשימה מסודרת של עשרה סוגים של אנשים... מה שנקרא "עשרה יוחסים"... עזרא רשימה מפורטת מי רוצה לעלות לירושלים... עזרא רצה לעלות לירושלים בשביל לבנות את בית המקדש ו... ולהתחיל כמה שיותר מהר את עבודת הקרבנות... בשביל זה צריך כהנים ולוויים... כהנים בשביל לעבוד... ולוויים בשביל לשורר במקדש בכלים ובפה... ואכן עלו איתו כהנים ולוויים וישראלים... הכל הלך לפי התכנית! יצאו מבבל... הגיעו לירושלים...

ואז לפתע התבררה פשלה שאף אחד לא חלם ולא העלה על דעתו!!! משהו הזוי... שאף אחד לא יכל לצפות אותה מראש... מה קרה???

פשוט כך: כשהגיעו לירושלים... עזרא קרא לכהנים שיתחילו ללמוד ולהתכונן לעבודת הקרבנות... ואז הוא קרא ללוויים שגם הם יתחילו להתלמד כדי לנגן במקדש... **ואז!!! מה התברר???** שככלל הלוויים שעלו עם עזרא מהגולה... **כולם!!! ללא יוצא מן הכלל!!!** זה אותם לוויים שעליהם נתחבר פרק קל"ז בתהילים... זה אותם לוויים שלפני שבעים שנה גלו... **ו... ואז!!!** הם ישבו על נהרות בבל... שם ישבו גם ככו... הם תלו את הכינורות ומררו בכי בזכרם את ציון... ואז הכשדים באו וראו מחזה אומנותי של קבוצה של משוררים מוזיקליים יושבים על שפת הנהר עם כנורות תלויים על העצים ו... והם בוכים... הכשדים התעניינו מה יש... ואז הם ביקשו מהלוויים לא פחות ולא יותר: "שירו לנו משיר ציון!!! הלוויים כ"כ הזדעזעו מעצם הבקשה: מה?? שאנחנו נשב פה על נהרות בבל ואנחנו נעשה הופעת בכורה... ועוד מ"שיר ציון?? היו לא תהיה! "איך נשיר את שיר ה' על אדמת נכר" איך!!! איך אפשר!

מה עשו אותם לוויים?? מרוב זעזוע הם פשוט נשכו את בהונות ידיהם וקיצצו אותם בשיניהם!!! כלומר: במילים אחרות: הם לקחו את אצבעות הזהב שלהם!!! ואת האומנות המדהימה שהייתה בידיים שלהם ופשוט קיצצו את הכישור המדהים שלהם למול עיניהם הנדהמות של הכשדים... ואז הם הרימו את ידיהם הקצוצות מול הכשדים ואמרו: "אם אשכחך ירושלים תשכח ימלי תדבק לשוני לזוכי אם לא אזכרכי..." המקום שלנו לשורר ולזמר זה רק לפני ה' בירושלים... אתם רוצים כאן שנשיר?? בבקשה... קבלו... פה הידיים שלנו קצוצות!!!!!!!

עד כאן הסיפור... עכשיו ככה: הסיפור הזה אמנם קרה... אבל זה קרה **רק לחלק** מהלוויים!!! היו לוויים שלא קצצו את בהונות ידיהם... ואל תשכח שבמשך שבעים שנה של גלות בבל הסיפיקו להיוולד להם כמה נכדים ונינים שלא היו במעמד הזה ובהונות ידיהם לא היו קצוצות...

והנה!!! עזרא עולה מהגולה עם שיירה שלימה של לוויים... ויש לו מטרה ברורה: אני צריך לוויים שינגנו במקדש... מגיעים לירושלים... ולא תאמין מה

מי יכל לעזוב?? מי יכל לתפוס את הרגלים לאחר שבעים שנות ריחוק ולעלות לירושלים?? רק מי שקצץ את הכישורים שלו!!! מי ששם גבול ברור לכשרונות שלו והשביע אותם!! אתם מנווטים רק לכיוון עבודת ה'... אנחנו לא ניתן לכם- כשרונות לקבוע יתד ולהשתקע בבבל...

יש בזה מסר כללי גם לנו:

היום... בדור שלנו... כל בחור חרדי נמצא בישיבה!! נמצא בבית המקדש!! זוכה לשורר לפני ה' את הניגון המתוק של הגמ'... אז אם הוא זוכה אזי גם אחרי החתונה הוא ממשיך לנגן את המנגינה העריבה של עסק התורה... ואכן יש שזוכים להמשיך בכלל כל ימי חייהם... יש כאלו שרק עשר שנים... ויש כאלו שפחות... כן!!! יש שנאלצים מכל מיני סיבות לעזוב את היכל ה'... ולצאת לעבוד לפרנסתם... **וכאן מתחיל הסיפור הגדול!!!**

כשיוצאים מבית המדרש... כשיוצאים מבית המקדש... **כאן מתחילה פרשת דרכים מאוד מאוד גורלית!!!!** **וכאן הציבור מתחלק לשני סוגים מאוד בולטים:** יש כאלו שיצאו מבית המדרש ונשאו תמיד מחוברים!!! נשאו תמיד שייכים לבית המדרש!!! העיניים שלהם תמיד נשאו נשואות בערגה לבית המדרש... ואיפה זה מגיע לידי ביטוי בעיקר?? שברגע שהם רק מתפנים... באופן הכי ספונטני הרגלים שלהם מיד מוליכות אותם למקום הטבעי שלהם... ומקור החיבור שלהם הלא הוא ביהמ"ד ותורת ה'... ברגע שעזרא הסופר רק מגיע ומציע להם לשוב לציון... הם מיד מקפלים ציוד ושבבים איתו לבית חייהם... זה סוג האנשים שבעיקר מוכרים לנו מהדור הקודם ולדאבוננו קצת פחות בדור הזה...

אבל!!!!!!! יש את אותם אלו שאמנם כשהם נאלצו לצאת מבית המדרש הם יצאו בלב כבד... אבל מאז שהם יצאו הם כל הזמן במגמת התרחקות... ותוך שנה שנתיים שלוש הוא כבר מנותק לגמרי... הוא כבר לא מסתכל אחורה מאיפה הוא יצא... ואז גם בסוף היום או בסוף השבוע כשמתאפשר יותר לקבוע עיתים לתורה זה לא בתכנית... גם כשעזרא מגיע ומציע לו בא נשוב לציון הוא לא מבין מה עזרא רוצה ממנו... מה הקשר ביני לשם?? אני פה... אני כבר ממוזמן לא בעניין... מה... אתה לא יודע שאני בעלבת?? אני לא שייך לבית מדרש...

שני הסוגים ושתי הקבוצות האלו מאוד מוכרים לנו!!!!

מה פה הנקודה?? מהו סוד ההבדל ביניהם???

הלוויים מזמן עזרא הסופר נותנים לנו את התמונה!!!

רק אותם לוויים שקיצצו את הכישורים שלהם והבהירו לכולם... הכישורים שלנו מנווטים אך ורק ליעד סופי ששמו בית המקדש... רק הם אלו שחזרו

מתברר!!!! כל הלוויים שעלו עם עזרא כולם!!!! ללא יוצא מן הכלל... זה אותם אלו!!!! אותם אלו שקצצו בשעתו את אצבעות הידיים!!!! **ורק הם!!! רק הם עלו עם עזרא!!!** המשמעות היא שהם לא יכולים לנגן במקדש... לא עלה אפילו לוי אחד לרפואה שהיו לו אצבעות בריאות...

כזה דבר אף אחד לא צפה מראש!!! עזרא כעס מאוד על הלוויים הבריאים שלא עלו איתו ו... והעניש אותם שבאותו דור המעשר ראשון לא יגיע אליהם אלא לכהנים... עד כאן הסיפור!!!! (עין קידושין ס"ט: ברש"י שם ד"ה ואבינה בעם)... **עכשיו מה הפשט בזה?? באמת איך קרה כזה דבר??** איך קרה **שבדיוק אותם אלו** שלא היו כשירים לנגן במקדש הם אלו שכן עלו לבבל... **ובדיוק אותם אלו** שכן היו כשירים... דווקא הם נשארו בבבל... איך זה קרה???? מה... זה סוג של חוק מרפיי???

התשובה היא מאוד מאוד פשוטה:

לפני שבעים שנה... כשנחרב בית המקדש... ואותם לוויים גלו לבבל... הלוויים ידעו להכיר את הכשרונות שלהם... והם ידעו שיש בידיים שלהם כשרון מוזיקלי יחיד בעולם... והם הבינו מצוין שמבחינתם אין להם מה לדאוג לפרנסה... כי מהר מאוד הם יתפרסמו... ותהיה הצפה של ביקוש להופעות אופרה מדהימות מקבוצת האומנים המוזיקליים הגולים שהגיעו זה עתה מפלסטינה... הלוויים קלטו את המפה והבינו שזה עניין של זמן עד שאנחנו פשוט נשתקע פה עמוק עמוק בבבל ותוך תקופה קצרה אנחנו נשכח מאיזה תפארת ציון הגענו...

הלוויים החליטו בינם לבין עצמם: לא יקום ולא יהיה!!!! אנחנו לא ניתן לעצמנו להשתקע כאן!!! אנחנו נעשה הכל כדי להשאר פה על תקן של מחנה פליטים... על תקן של היהודי הגולה... וכל היום נשב מול נהרות בבל... ונתרפק ונחכה מתי נחזור לציון שנמצאת מהעבר השני של הנהר

הלוויים לא רק דיברו... הם גם עשו מעשה!!! הם קיצצו במו ידיהם את מקור ההכנסה המכובד שיכול היה להיות להם פה... והכל בשביל מה?? **כדי לא להשתקע כאן ולזכור שיום אחד עוד נחזור לירושלים!**

ואכן בזכות מעשה זה... אותם לוויים לא שכחו לרגע את ירושלים... והם נשארו שם על נהרות בבל... הכנורות נשארו שם תלויים מחוסר עניין... והם כל הזמן התרפקו בכיליון עיניים מתי נשוב לציון... ו... ואכן ברגע!!! ברגע שעזרא אמר לעלות... הם היו הראשונים שעלו...

לעומת זאת: חברים שלהם... שהם נשארו עם אצבעות הזהב... אלו שלא קיצצו את בהונות ידיהם... הם באמת תוך תקופה קצרה השתלבו יפה בחברה... התפרנסו בכבוד מהכשרון המוזיקלי הנדיר שאפיין את הלוויים... ומה הפלא שכשעזרא קרא לכולם לעלות איתו מבבל... זה לא היה בא בחשבון כי כאן נולדתי כאן נולדו ילדי... כאן מקור הפרנסה שלי... כאן מקום הקריירה שלי... איך אני יכול לעזוב... אין על מה לדבר...

חשבה שקרתה פה חלילה טעות... ואולי בעלה הפשוט הוא לא השידוך הראוי לה...

רק מה כן?? **אשת לפידות!!!** היא עשתה פתילות... ושלחה את בעלה שיאיר את בית המקדש... **דבורה מעבירה לנו מסר:** נכון שהמצב האידיאלי שאשה שולחת את בעלה **ללמוד בבית המדרש...** אבל אם ללמוד זה לא הולך!!! **אז תשלחי אותו שיאיר!!!** שיאיר את בית המדרש...

אם אתה לא יכול ללמוד... לא מתנתקים!! אם לא ללמוד אז לפחות לקבוע עיתים לתורה... לפחות להאיר את הבית מדרש... להחזיק את הבית מדרש... לדאוג להחזקת תלמידי חכמים... להשאר מחובר... להשאר בחצרות ה'...

ישנה טעות נפוצה: שיש כאלו שחושבים שיש שני תפקידים שונים:

התפקיד של אברכים זה **ללמוד תורה!!!**

והתפקיד של בעלי בתים זה **להחזיק תורה!!!**

טעות!!! טעות מוחלטת!!! ממש לא!!!

כל אחד מאיתנו חייב גם ללמוד תורה וגם להחזיק תורה... רק מה?? כל אחד צריך ללמוד את המפה... לפי האפשרויות ולפי התנאים הסביבתיים שעומדים מולו... ולפי הנתונים האלו צריך שיתברר ויתאמת אצלו מה התפקיד היותר דומיננטי שלו בזה העולם... אז יש אחד שהתפקיד שלו זה הרבה ללמוד תורה וקצת להחזיק תורה (אבל הוא עדיין לא פטור לגמרי מזה). ויש אחד שהתפקיד של החזקת תורה יותר דומיננטי אצלו (וגם הוא כמובן לא נפטר מלימוד התורה...) אז מי ככה ומי ככה?? **איש אינו יודע!!!** בודאי ובודאי ובודאי שלא בחור ישיבה שעדיין לא התחיל לעצב אישיות ועדיין לא התחיל להכיר את עצמו... אפילו לא בצחוק... (דא עקא... שדווקא הבחור הישיבות מהלכים בתחושה שהם מכירים את עצמם הכי טוב בעולם... הלוואי ותצליחו להסביר לי מי אני...) אתה מוזמן לפתוח תומר דבורה שמדבר על ספירת תפארת- תורה ולתפארת יש ששה קצוות- דהיינו במילים אחרות: התורה מתפצלת לששה חלקי עבודה... ששנים מתוכם זה נצח והודו שזה החזקת תורה...

צריכים אנו לקחת דוגמא מאותם לווים שברגע שרגליהם עמדו בבבל הם מיד עמדו עם שתי רגלים על הריצה... ולא ניסו לטייח את החששות והבינו מצוין מה יקרה אם הם לא יקצצו ויציבו לעצמם גבולות ברורים

כך צריך כל אחד שנאלץ לצאת מגבולות הבית מדרש לקצץ ולהציב גבולות ברורים ולהבטיח לעצמו ולשנן: אני לא מחפש לצאת לעולם הגדול... אני בסה"כ רוצה שיהיו לי אפשרות ליהנות מיגיע כפי ולזכות בכל שעה פנויה לשוב!!! לשוב לציון... לשערים המצוינים בהלכה...

ואתה צריך לצאת לפרנסתך ואתה לא יכול להיות בבימ"ד... אז לפחות תהיה בחצר של הגמ'... אם זה לתחזק את הבית מדרש... אם זה לעודד ולחזק את לימוד התורה בכל מיני אפשרויות... ולא חסר רעיונות בדברים האלו... הלוואי וזו תהיה הבעיה שלנו...

תבין: כשנמצאים בבית המדרש היעד הוא שטייגן! להתעלות!! להתקדם!!! להשתדרג בתורה כמה שיותר... אבל מי שיוצא לשוק העבודה... כאן אדרבה... תפקידו של היהודי זה ההיפך!!! לא לעשות שטייגן ולא לנסות להתקדם הלאה... אדרבה... להסתכל כל הזמן אחורה בגעגועים ולהגיד: **אם אשכח גמ' תשכח ימינו!!! תדבק לשוני לחיכי אם לא אזכרכי-- התורה הקדושה!** אמנם לא צריך להיות בטל... מותר להתפרנס ובכבוד... ומותר גם לנהל עסקים ואפילו מסועפים... השאלה היא לאיפה חותרים... אם החתירה היא להתקדמות בחיים... אז זהו!!! שמה נעשה... שהיהדות שלנו היא היחידה שלא מוכנה להתכחש לעובדה המצערת שבעוה"ז האדם מתקדם רק למקום אחד... לקבר... למאה ועשרים... רק לשם הוא מתקרב כל הזמן... ובצעדי ענק...

מי שמציב לעצמו יעד של התקדמות בחיים הוא... הוא פשוט לא אינטלגנט!!! הוא פשוט שכח שיש בית הלוויית שמגר... הוא שכח שיש עורך דין לענייני ירושות... הוא פשוט שכח... זה הכל... מה נעשה שהיהדות שלנו לא מעודדת שכחה טראגית שכזו... לכן מי שמציב לעצמו יעד של התקדמות בחיים... התורה שלנו מתנגדת לאישיות שלו נקודה!!! לתורה שלנו אין התנגדות שבני אדם יהנו מהחיים... בכיף... אבל בהחלט יש לתורה התנגדות עזה לאנשים מנותקים מהמציאות!!! אדם שמציב לעצמו יעד של קריירה ומימוש עצמי... הוא טרף בהשקפת התורה!! הוא אדם נמוך... צר אופקים... והוא מקבל תואר רשמי של חינוך מיוחד...

דבורה אשת לפידות!!! דבורה... אשה גדולה... בתור בת ישראל צעירה היא תמיד חלמה בערגה שהיא תזכה בבעל שיושב ולומד כל היום תורה... אבל לפעמים לקב"ה יש תכניות אחרות!!! וגזרה חכמתו העליונה והיא נישאה ליהודי פשוט שלא זכה ללמוד תורה...

נו... מה עושים עכשיו??? שאלה!!! שאלה מוכרת!!! מה עושה בת סמינר שכל חייה חונכה והשתוקקה בבעל שישב וילמד כל היום תורה... והנה היא התחנתה עם בחור בעל מידות... ירא שמים... והם חיים באושר ועושר... אבל עם הזמן היא פתאום מבינה ש... שככל הנראה הכויילל זה לא המקום שלו... ואנחנו לא מדברים פה על איזה דירדור רוחני או איזה קלקול פתאומי... אלא זה... זה פשוט לא מתאים לו... ולא משנה כעת למה... בעלה חוזר כל היום עצוב... חסר סיפוק ולא מוצא את עצמו... נו... מה עושים עכשיו?? בשלמא הוא... הוא ילך לרבו ויטיעו איתו מה צריך לעשות... אבל היא?? מה היא תעשה?? היא שכל מפעל החיים שלה קורס מול עיניה!!! היא שחלום חייה מתפפץ לנגד עיניה!!! איך היא אמורה לחשוב?? איך היא יכולה לוותר על משאת נפשה??

אז בשביל זה יש לנו את דבורה שהיא מלמדת אותנו כיצד לנהוג!!!

דבורה נשארה אשה גדולה!!! ומאידך... היא לרגע לא

בבא היום עם עזרא... לעומת זאת: אותם לווים שאם כבר יצאנו בגלות אז בא ניקח כבר את הכישורים שלנו ונתקדם בחיים... נממש את עצמנו. הם לא חזרו!!! הם נשארו בבבל... הם לא נצפו יותר בציון...

זה היסוד!!! אדם שנאלץ כבר לצאת לשוק העבודה... המשמעות היא שהוא מתחיל להשתמש עם הכישורים שלו!!! כל השאלה היא: בשביל מה?? מה היעד?? לאיפה אני שואף להגיע עם הכישורים שלי???

אם היעד הוא כן!! יש לי כישורים!! ובאמצעותם יש לי את האפשרות לעבוד ולהתפרנס בכבוד... **אבל בשביל מה??** בשביל שאוכל לכה"פ בסוף יום לחזור למקור החיות שלי ולהיפגש עם תורת ה'... או בשביל שאוכל לעשות עם הכסף הזה איזה פרויקט שקשור להחזקת תורה... לא יודע מה... אם זה לפתוח איזה כולל בעלי בתים... או שיעור ביום ששי... או להתגייס לתחזק איזה כולל ולהעמידו על חרבותיו... או לקחת איזה תלמיד חכם ולדאוג לסדר אותו בחיים... וכמובן שהילדים שלו יוכלו לשבת וללמוד תורה ללא מחסור ודאגה... אם זה המהלך... אם בשביל זה יצאת לעבוד... בשביל לחיות... ו... וכל הזמן לשמור קשר עין עם המקום שממנו יצאתי...?? **כשה היעד!!!!!! כשה החלום!!! וכשה האופק!!!** אדם כזה תמיד נשאר מחובר... ותמיד שייך... והוא תמיד ישאר בן תורה בכל מצב... והעובדות מוכיחות שברגע!!! שרק מתאפשר לו... ועזרא קורא לו לשוב לציון... הוא מיד הראשון שנמשך אחריו כמים...

אבל!!! מי שיוצא לעבוד... ואם כבר יצאתי מהבית מדרש... אז יאלה... עד הסוף... יש לי יעד **"להתקדם בחיים..." "מימוש עצמי"** להתפתח... לגדול... לשדרג את רמת החיים ליותר ויותר... מי שיוצא לעבוד לפרנסתו מתוך יעד שכזה... הוא במילים אחרות אומר שלום ולא להתראות לבית המדרש!!! וגם אם!!!! גם אם הוא יצא בלב כבד מהכולל... גם אם הוא גלה בשלשלאות של ברזל מירושלים והוא מירר בבכי כל הדרך... אבל כשהוא יגיע ללבבל... ברגע שהוא יתחיל להשתמש עם הכישורים שלו כדי להשתקע ולהתקדם בחיים מהר מאוד הוא יפתח קריירה ויצלול שם עמוק... ואז כשעזרא יעמוד וכיכז: מי רוצה לשוב לירושלים... אין סיכוי שהוא ימשך אחריו!!! הוא כבר נמצא עמוק עמוק בתוך חיי החומר בשביל לשוב בחזרה לבית המדרש... **זה היסוד!!!** **נאלצת לצאת לשוק העבודה??** תקצץ את בהונות ידך!!! תשים גבול ברור לכישורים!!!

אני כעת יוצא להשתמש עם הכישורים שלי לא בשביל להתקדם בחיים... אלא בשביל להסתכל כל הזמן אחורה בערגה לבית מדרש מתי... מתי אבא ואראה פני אלוקים... להיות בעבודה וכל הזמן לראות אותה ברקע של הבימ"ד ולחשוב איך אני מצליח לגייס את הכישורים שלי ולהוסיף משהו לבית ה'... ללומדי ה'... ולחצרות ה'...

נכספה וגם כלתה נפשי לחצרות ה'!!! מה זה חצרות ה'?? מה פירוש חצרות?? אתה יודע מה הפשוט: אם נאלצת להוציא את הראש מהגמ'.

להודו

מה ההבדל בין מגן זהב למכבי שלי? ומה ההבדל בין ב"ח פרטי לממשלי...?

אסון נורא... כל הביפרים של אנשי איחוד הצלה וזק"א הבהבו... תאונת דרכים קטלנית בקצה כביש שש... הסיפור היה עצוב... עצוב מאוד... מדובר ביהודי יקר שבסה"כ נסע לחתונה בירושלים... והוא פתאום איבד שליטה על הרכב... ובמקום לרדת לשוליים הוא פנה ימינה... ונתקע ברכב שלימינו בעוצמה... הגיעו כוחות ההצלה והתברר שאין מה לעשות... שלא נדע... ושלעולם לא נתנסה בכזו חוויה נוראית... הנהג היה מזועזע עד אימה... הוא היה פגוע חרדה... מבלבל... ולא יודע איפה לשים את עצמו... כל הזמן הוא מילמל לעצמו איך... איך זה קרה לי?? למה זה קרה לי?? למה נגזר עלי להיות שליח לכזה אסון ולקפד חיי אדם...?? אבל מהר מאוד ניגשו אליו כוחות ההצלה והסבירו לו שכעת אין זמן להיות מאובן... כעת חייבים לגלות תושיה ו... וצריך לתפוס את הרגלים ולברוח לעיר מקלט... כי... כי לגואל הדם יש רשות להרוג אותו ו... וזה אפילו מצוה... וממילא אסור עכשיו לחשוב!!!! כעת צריך לעשות מה שצריך... ו... ואח"כ נתחיל לחשוב מה קרה למה קרה... **אז כמו שיש היום ארגון זק"א שמתעסק בזיהוי קרבנות אסון!!! ככה אז היה ארגון זקס"א- זיהוי קרובי (משפחה) קרבנות אסון!!!** תבין: כמו שצריך להעניק חסד של אמת לנהרגים!! לפעמים צריך להעניק חסד לא פחות של אמת לאותו יהודי אומלל... שהיה השליח להרוג... וכעת הוא נמצא בסיכון לא פחות גדול... ו... ואם לא נתעשת ונעזרו לו להגיע למקום מבטחים... אז קרוב לוודאי שיהיה פה עוד אסון!!! וכן אדם בכזו סיטואציה אימה נמצא בדרך כלל בכזו סערת רגשות שמאוד מאוד קשה לו לחשוב ריאלי ולעזור לעצמו... אז הוא צריך עזרה מבחוץ ועל זה הוקם ארגון זקס"א שגם הם מגיעים עם ניידת... והם מיד ניגשים לעזרה... אז כמו שבטיפול נמרץ עושים איבחון קצר מהי רמת הפגיעה... אם זה פגיעת ראש... או גפיים... או הלם... כדי לדעת לאיזה בית חולים נוסעים... וגם מהי עוצמת הדחיפות... אז על אותו משקל: זה תפקידו של זקס"א לעשות בירור מפוכח וזריז לאיזה עיר מקלט אנחנו טסים!!!!

יש פה מכלול של שיקולים: עכשיו ככה: שלושת הבתי מקלט האידיאליים זה קדש באזור אלפלט שם בצפון... או שכם שבשומרון... או קרית ארבע שליד חברון... אלו שלושת ערי מקלט הקונבציונליות שלאחד משלושתם אנחנו צריכים להגיע!!!! **השאלה היא לאיזה מהם!!!!** זה כבר מאוד תלוי בזיהוי של הנהרג... ומי הם הקרובי משפחה שלו והכי חשוב: איפה הם גרים!!!! כדי שנדע להיערך מאיפה יוכלים להגיע לנו גואלי הדם... **אבל עכשיו!!! עכשיו הסיפור הרבה יותר מסובך...** כי אנחנו נמצאים בסוף כביש שש... ככה לקראת בן שמן... והבירור הראשוני העלה שלנהרג יש משפחה מסועפת... חלקם גרים באזור ירושלים... חלקם גרים באזור חדרה וחריש... **נ... לאיפה נוסעים???** לצפון?? אוי ואבוי... באזור שם מחלף עירון אתה יכול להיפגש עם גואלי הדם... אז אולי ניסע לכיוון קרית ארבע...?? עוד יותר גרוע... יש לו בירושלים שלוש ילדים... ו... ועד שנגיע לשם... גואלי הדם הירושלמים כבר ישיגו אותנו... טוב!!! הברירה היחידה שנותרת זה שכם!!! לחזור בכביש שש אחורה... להגיע עד אזור קלקיליה... שם להיכנס לגנין... ומשם לכיוון שכם... הניידת הדליקה סירנה ויצאנו ביציאה הראשונה לכיוון קלקיליה... אבל!!!! באמצע הדרך הגיע ביפר... **שלא!!! בשום אופן לא!!!** ולמה?? כי כעת התברר שאח של הנהרג גר לא פחות ולא יותר בעמנאל... אז כ"כ רחוק משכם... ו... וחם לבבו... והוא כבר בדרך... אז לא!!! שוב עושים פרסה... נ... לאיפה נוסעים עכשיו?? אין זמן!!! חייבים לקבל החלטה!!! עוד מעט אנחנו מכתרים... לאחר שיקול דעת זריז קר ושקול... הוחלט שהפעם אין ברירה!!! אנחנו נאלץ לעשות משהו שבדרך כלל לא כדאי לעשות!!! מה יש?? חוץ משלושת ערי מקלט!!! יש עוד ארבעים ערים שקולטות... איזה ערים?? ערי הלוויים!!! כל שבט צריך להפריש ללוויים כמה חלקים שבהם הם יקימו ערים ומגרשים... אגב: עיר הכוונה ל-120 נפשות!!!! כלומר: ברוב הפעמים מדובר בקבוצה של שלושים משפחות... עכשיו... למה לכתחילה אנחנו לא מעדיפים להגיע לערי הלוויים?? מה ההבדל בין שלושת ערי המקלט הרגילות לבין ערי הלוויים? התשובה היא: זה בדיוק כמו ההבדל שבין בית חולים פרטי לבית חולים ממשלתי... בבית חולים ממשלתי המדינה מממנת... אבל בבית חולים פרטי אתה צריך לשלם על כל יום אשפוז... אותו דבר כאן: שלושת ערי מקלט הרגילות הממנות אותם... רוצח שברח לשם לא משלם שכירות... זה בחינם... אבל רוצח שברח לעיר הלוויים זה כמו ב"ח פרטי... הוא הגיע לשטח פרטי והוא צריך לשלם שכירות... אבל כשאין ברירה אין ברירה!!! ניידת זק"א עשתה פרסה... וטסה על מהירות 160 קמ"ש עד שהגיע לעיר בית שמש... אחת מערי הכהנים... הכנסנו את הרוצח בשגגה לתוך גבולות העיר... ו... ואז לראשונה יכולנו לנשום לרווחה... זהו... המבצע הוכתר בהצלחה!!! ההודעה הועברה לבני המשפחה- גואלי הדם שאין להם לאיפה למהר... הרוצח כבר הגיע במקום מבטחים... זהו!!! מוטי הרוצח בשגגה התקבל בחמימות ובזרועות פתוחות ע"י הכהנים...

עכשיו ככה... יש פה בעיה... העיר בית שמש היא מערי **הכהנים**!! והכהנים תמיד מעדיפים לגור לבד!! בינם לבין עצמם!! כי... כי מתוקף קדושתם נכהנים הם צריכים לאכול חולין על טהרת תרומה וחלק מהשנה גם על טהרת קודש... ו... וזה לא הולך כשהם נמצאים בחברת ישראלים... לכן ערי הטהרות בדרך כלל זה אזור צבאי שמורה!!! שטח פרטי שרק כהנים מסתובבים בו... **אבל!!!!!! מה נעשה...** יש לנו פה רוצח בשגגה ש... שהאירוע קרה באזור שלנו... והוא נמצא בסיכון מיוחד וסגר עליו המדבר... והדרך היחידה להציל אותו זה היה בעיר שלנו... אז מה... לא נקבל אותו בזרועות פתוחות??? בשביל זה אנחנו לא רק נכדים של אהרן הכהן... אלא גם נינים של אברהם אבינו... ומוטי הרוצח בשגגה התקבל בחמימות ובזרועות פתוחות ע"י הכהנים... למחרת: הרבה אסף את כל הילדים של החידר הפרטי של הכהנים ואמר להם: תקשיבו... הגיע אלינו אורח חדש!!! יהודי יקר... יהודי צדיק... שקרה לו דבר מאוד עצוב... הוא רצח נפש בשגגה... למה זה קרה לזו? זה לא עניינינו!!! מה שכן נוגע אלינו... שאנחנו צריכים לקבל אותו בזרועות פתוחות!!! לעטוף אותו בשיא החמימות ולתת לו להתרפאות נפשית מהמשבר הנוראי שנפל עליו בשבוע הזה... מוטי הנהג ישב שם בעיר הכהנים... והם העבירו אותו קורס מזורז איך אוכלים חולין על טהרת קודש... ממה צריך להיזהר... סוף סוף מוטי הנהג הוא ישראלי ומעולם הוא לא הקפיד לאכול חולין אפילו על טהרת תרומה... בשלב מסוים דאגו שגם בני משפחתו של מוטי יעברו קורס איך אוכלים חולין על טהרת קודש... כדי שנאפשר להם להגיע לבקר את אבא שלהם... עד אז זה בלתי אפשרי!!! תבין: אנחנו חיים פה באוירה סטרילית... כולם פה טהורים!!! יש פה בכניסה לישוב אבטחה כבדה לא ממחבלים!! אלא מטומאה... כל רכב שנכנס לכאן... הנהג צריך להוציא תעודה מזהה שהוא חבר... אבל לא סתם חבר שאוכל חולין בטהרה... אלא על טהרת קודש!! אתה קולט? כמו שבמכבי יש כרטיס מכבי רגיל... ויש כרטיס מגן זהב... ויש כרטיס מכבי שלי... ככה יש כרטיס חבר בסיסי שאתה אוכל חולין בטהרה!!! יש כרטיס חבר שאתה אוכל חולין על טהרת תרומה! ויש כרטיס חבר הכי מושלם שהוא: אוכל חולין על טהרת קודש... ולכאן נכנס רק אחד שמציג תעודה כזו... אז אם הילדים של הרוצח רוצים להגיע לביקור הם צריכים לעבור קורס זריז עם תקופת הכשרה כדי לזכות בכרטיס הזה... יהי רצון שתפילתו של מוטי הנהג לא תתקבל והכהן גדול ימשיך להאריך ימים...

בגמ' יומא (כ): גביני כרוז מהו אומר עמדו כהנים לעבודתכם ולוים לדונככם וישראל למעמדם והיה קולך נשמע בשלש פריסאות מעשה באגריפס המלך שהיה בא בדרך ושמע קולו בשלש פריסאות וכשבא לביתו שיגר לו מתנות ואף על פי כן כהן גדול משובה ממנו דאמר מר וכבר אמר אנא השם ושמע קולו ביריהו", משמע שגביני כרוז היה נשמע רק עד ג' פריסאות ולא יותר וקשה: דהא משנה ערוכה היא בתמיד: "מיריהו היו שומעים קול גביני כרוז", ובגמ' יומא (לט): "אמר רבה בר בר חנה מירושלים ליריהו עשרה פריסאות", משמע שגביני כרוז היה נשמע עשרה פריסאות ולא רק ג'? ועד דאתנין להכא: אפשר להמשיך ולהקשות על דרך החידוד: דהא ביומא (סו) מציני שביו"ב חיפשו בכל מיני תחבולות לדעת מתי הגיע שיעור למדבר (דהב"ה" לא היה מקריב אילו ואיל הנסע עד שלא נזקק השעיר כסדר המקראות) כלשון המשנה: "ומנין היו יודעים שהגיע שיעור למדבר", ואם קולו של גביני כרוז נשמע עד ' פריסאות, הוזה לחו לשלוח אותו עם השעיר, ולאחר ששלחו, היה מכריז בקולו האדיר "הגיע שיעור למדבר", ובודאי היה נשמע קולו ב' מילין ק"ו מעשרה פריסאות

אם הקב"ה כ"כ אוהב את עם ישראל... והוא כל הזמן סופר אותם אחד אחד... מה הבעיה?? היד ה' תקצר???

שיברא עוד כמה מיליונים יהודים... ו... ואז יהיו עוד ועוד ועוד?? אם המספר כ"כ חביב על הקב"ה... אז שיגדיל אותו??

התשובה היא פשוטה מאוד:

זה כמו להבדיל בכנסת... כמה מריבות יש על הרכבת הקואליציה... כמה מריבות יש על כל חבר כנסת... ויש רוטציה ויש את החוק הנורבגי... מה...?? מה הבעיה?? יש לי פתרון פשוט: כמה חברי כנסת יש במדינה... מאה עשרים?? אני מוכן להשיג קרבן שמוכן להרחיב את בנין הכנסת מכספו... אני מתנדב גם להשיג נגר שיתרום כסאות ושולחנות ונרחיב את הכנסת... ונכפיל אותה... מהיום יהיו 400 חברי כנסת... ו... ואז תהיה הרווחה... ואז בעצם אולי גם אני אוכל להיות חבר כנסת... לפעמים אפילו נחפש צענטער'...

מה התשובה?? הוי... שתהיה בריא...

בכנסת אין עניין שיהיה הרבה אנשים... אין עניין שיהיה הרבה כסאות... זה ממש לא העניין!!! צריך שיהיו נציגויות! כל אחד ישושב בכנסת הוא מספר!!! הוא מייצג משהו!! הוא לא עוד איזה מאה עשרים קילו שהבאנו אותו שישב פה...

אותו דבר: אם הקב"ה היה סופר את עם ישראל לפי ערך של כמויות... לא היתה לו בעיה לברא עוד כמה מלייארדים יהודים... ו... ולמה לא... שיהיה עוד כמה שאפשר לספור...

אז זהו שלא!!! זה לא עניין של מספרים!!!

כמו שאין שום עניין שיהיה בכנסת עוד כמה קילוגרמים של אנשים... ולמה?? כי זה לא מסעדה כאן... כאן יושבים נבחרים ציבור... כאן יושבים אנשים שמייצגים דרך מסוימת...

אותו דבר בעם ישראל!!! אין עניין שיהיה הרבה קילוגרמים בעם ישראל... כי כל יהודי הוא מייצג את יהוד ה' בעולם... ממילא אין טעם במספר כמותי של יהודים בלי הבחנה...

מה כן?? כאשר מדינת ישראל תתרבה באוכלוסין אז בהחלט תהיה הצדקה ויהיה צורך בבית נבחרים שיהיה בו ארבע מאות מושבים... כי... כי יהיה צורך אמיתי בכזו כמות של נציגויות!! ככה תקוותנו שיום יבא וכבוד שמים יתרבה בעולם ואז באופן אוטומטי עם הנבחר יתרבה ויגדל לאין שיעור בהתאמה לצורך בנבחרים... אבל סתם להוסיף מושבים נוספים?? אין טעם ואין תועלת... הדברים לא לגמרי ברורים... בהזדמנות נאריך בזה...

יש דיאקט ענבים ויש דיאקט אנשים...

תמיד התחמקתי מזה... לא הייתי מוכן נפשית לקבל את זה... אבל יום אחד עמדתי כנה מול הספר ששמו חפץ חיים... ומכל מה שלמדתי שם... יצא לי בשורה התחונה ש... ש... ש... שאסור לדבר על אנשים!!!! מטוב ועד רע... אם אתה מדבר רע... זה לשון הרע... אם אתה מדבר טוב... הרבה פעמים זה אבק לשון הרע... ואם אתה הולך וסתם ככה מספר לאחד מה חבר שלו אמר עליו... בין דבר טוב בין דבר רע... זה גובל ברכילות... בקיצור: שורה תחתונה: התוצאה הסופית היא: לא לדבר על אנשים מטוב ועד רע!!!!!! שום דבר!!!! **תמיד התחמקתי מההבנה הזו** **תמיד ברחתי מלהבין שלהם החפץ חיים חותר** ... כי... כי... כי הרגשתי גרינים!!! מה? החפץ חיים באמת רוצה שאני אפסיק לדבר על אנשים?? אז... אז על מה אני אדבר?? על מה? על מה?? רבש"ע: על מה אני אדבר... על החסה שבשטחים??? תחשוב רגע: תנסה לדמייך את עצמך במשך שבוע עושה **דיאקט אנשים**... במשך שבוע לא טוחן אנשים... לא מזכיר שם של אדם ולא מדבר על אף בן אדם מטוב ועד רע... תנסה!!!! זה כמעט כמו **דיאקט ענבים**... כמו שלאכול רק ענבים במשך שבוע ימים... במילים אחרות זה לצום שבוע ימים... ככה לא לדבר על אנשים שבוע ימים... זה במילים אחרות ולשתוק ולשתוק ולשתוק... אז לפני הכל!!!!!! כאן חשוב לעצור רגע ולהבהיר: זה ברור שמעיקר הדין זה לא ככה!!! זה ברור שמעיקר הדין אין איסור לדבר על אנשים במידה והדיבור הוא מסונן מכל דגנוד לשון הרע ורכילות... אני מדבר כעת על הלך הרוח של הספר חפץ חיים... שלאורך כל הספר הוא חותר לשכנע את הקורא ש... ש... שעזוב... עדיף לא לדבר על אף אחד... על זה באתי!!!! לא על החלק ההלכתי שבזה!! אלא על הגישה שהחפץ חיים מצפה להסמיע בי ובך... שתפסיקו לדבר על אנשים... ואני עומד ושואל: רבה... רבינו החפץ חיים?? איך?? איך אתם מצפים ממני לכה דבר?? זה לקחת דבק ולשים על לי הפכה?? זה לקחת ממני את כל התקשורת הסביבתית שלי???

---**אז זהו שלא!!!! איש בשורה אני**... ואני חייב לספר לך שבתקופה האחרונה יצא לי להיות בקשר עם יהודי מאוד פשוט... ובכל השיחות שלי איתו... מאוד בלט לי הנקודה שמעולם לא שמעתי אותו מדבר על אף בן אדם ולא מזכיר שם של אנשים... וזה תפס אותי... התחלתי לעקוב אחריו... תשמע... סוף סוף מבחינתי זה סוג של עב"ם... אדם שחי בתענית דיבור על בסיס קבע... **אז זהו שלא!** התברר לי שהוא בן אדם מאוד נורמלי... מאוד נחמד... ומאוד אנושי... והכי הכי: מאוד משוחרר... הוא לא כל היום חוסם את הפה ולא כל היום עסוק בלחזור בתשובה על לשון הרע... פשוט לא יוצא לו לדבר על אף אחד!! כי... כי... כי הוא פשוט חי את החיים שלו. ולא ככזה מעניין אותו מה אחרים עושים... כתוצאה מהמעקב אחריו גיליתי דבר מאוד פשוט... **בא נגיד את זה ככה:**

אני אתן לך דוגמא... מתי יצא לך פעם אחרונה לדבר על **מכסחות דשא??** אולי לפני עשר שנים ואולי גם אז לא... **אבל!!!** תאר לעצמך שאתה מתחיל לעבוד בזה... אתה תהיה המשווק הראשי של המכסחות דשא בישראל... מה יקרה?? פתאום אתה מתחיל לדבר על **מכסחות דשא** מהבוקר עד הלילה... הלו... אתה רוצה **מכסחה??** טוב... אז תקח את **המכסחה** הזו... ואת **המכסחה** השנייה תשאיר בצד... רגע... תחכה לי שניה על הקו... הההלו... אתה בקשר **למכסחה** בקיצור: **מכסחה מכסחה מכסחה**... מהבוקר עד הלילה אתה תדבר רק על מכסחות דשא... איך זה יכול להיות?? הרי עד לפני שנה לא ידעתי איך מאיימים את המילה מכסחה... אז איך עכשיו פתאום אני מדבר על זה מהבוקר עד הלילה?? מה התשובה?? פשוט מאוד: **פעם זה לא היה הנושא שלך!!!! והיום זה הנושא שלך!!!!** זה התחיל להיות **העסק שלך!!** ממילא אתה כל היום מסתובב סביב זה... ברגע שאתה כל היום סביב זה... וכל היום אתה מתעסק עם זה... ממילא כל היום אתה מדבר רק על זה... משהו פה לא מובן???

עוד דוגמא: תגיד לי קורא יקר: מתי פעם אחרונה נזכרת בישוב ששמו "**רעננה??**" לא יודע... אולי לפני שנה... ואולי אף פעם לא... אבל תאר לעצמך שאני פתאום מציע לך איזה משרה תורנית **ברעננה**... ואתה עובר דירה **לרעננה**... ואתה משתקע **ברעננה**... ומתברג שם עמוק עמוק בקהילת **רעננה**... ו... ומאז אתה כל היום חי **ברעננה**... אתה הולך לבית כנסת של **רעננה**... הולך לקופת חולים של **רעננה**... מחפש דירה **ברעננה**... מתלהב מעוד אברך חדש שהגיע **לרעננה**... **ורעננה רעננה רעננה**... מה קרה?? עד לפני שנתיים לא ידעת איפה זה בכלל... האם זה בנגב או באצבע הגליל והיום אתה לא מפסיק לדבר על רעננה?? מה קרה?? פשוט מאוד!! עד היום רעננה לא היתה קשורה אליך!! לא היתה הנושא שלך... ממילא לא ראית אותה בעיניים... אבל ברגע שנכנסת לתוך רעננה... אז בבת אחת אתה יכול למצא את עצמך כל היום וכל הלילה מדבר על רעננה... **יש מביני? יש פה משהו לא מובן??**

אותו דבר בדיוק: לא תאמיני!!!! אבל לדבר על אנשים זה סוג מאוד מסוים של נושא שיחה!!!! בדיוק כמו שלדבר על רעננה כל היום... זה לדבר על סוג מאוד מסוים של ישוב!!! ככה לדבר על אנשים זה סוג מאוד מסוים של נושא שיחה... אה... אתה בטוח שאין משהו אחר?? כן... גם אני גרתי שנים בקריות ולא ידעתי שיש משהו חוץ מהשטעטלע שלנו... אז קח בחשבון!!!! ואני יודע שזה קשה... אבל לפחות תנסה לקחת בחשבון: שלדבר על אנשים זה נושא שיחה מאוד מצומצם... ויש עוד אינספור נושאים אחרים מרתקים ומעניינים שאפשר לדבר עליהם... חוץ!!!! מזה!! מזה!! כי... כי כל הזמן אנחנו עסוקים בזה... את כל נושאי השיחה שלנו גייסנו לדבר על אנשים... ולא השארנו בדל של התעניינות לפתח נושאים מרתקים אחרים... לכן נדמה לנו!!!! נדמה לנו שהנושא שיחה היחיד שקיים זה אנשים!!!!

כמו שילד שנולד ברעננה... בטוח שהחיים מתחילים ונגמרים ברעננה... והוא ימשיך ככה לחשוב עד שיום אחד הוא יצא מגבולות רעננה ויתחיל לראות עולם... נכון?? אותו דבר אדם שנולד בעיר הגדולה ורואה מול העיניים שלו רק אנשים... ואנשים... ואנשים... וכל היום הוא מדבר עם אנשים... ומסתכל על אנשים... וחושב על אנשים... ומתחרה עם אנשים... ועוקב אחרי האנשים

מה הם עושים (כדי לדעת מה הוא אמור לעשות) אדם כזה מעולם לא יצא מרעננה!!!! הוא בטוח שהחיים מתחילים ונגמרים באנשים... מה הפלא שכשהחפץ חיים אומר לו תפסיק לדבר על אנשים... הוא בטוח שהחפץ חיים רוצה להכניס אותו למנזר השתקנים... בקיצור: מה אני בא לומר?? זה שנראה לנו שלדבר על אנשים זה תשעים אחוז מנושאי השיחה... זה כי אנחנו נמצאים בתוך קופסא... ומבחינתנו האישית בחרנו להתעלל בעצמנו וברגשותנו ובעיקר ביהדות שלנו ובחרנו להתעסק עם נושא אחד ויחיד ששמו אנשים!!! אבל אם רק נרצה... אפשר בכל רגע נתון לפתח נושאים אחרים ולגלות עולם שלם מגוון... יפה... אמין יותר... טבעי... אוטנטי... כפי שרק בורא עולם יודע לעשות... אני חייב להיות כנה ולהודות שאני אומר את זה לא מהניסיון!!! כי אני בשלב זה עדיין תקוע יחד איתך בנושא החדש והאחד ויחיד ששמו אנשים...

--- **כעת יש פה נקודה נוספת:**

אני מכיר שף אחד שכל היום מדבר רק על אוכל... אני מסתכל עליו בבזבז... אני מסתכל עליו כמו בן אדם שנמצא בבועה... **ולמה???? כי תבין:** אני עושה חשבון מתמטי פשוט!!!! כמה זמן ביום אני מדבר על אוכל?? נניח חמש דקות ביום!!! והוא?? חמש שעות!!! זאת אומרת: **אני בעל כושר פי חמישים ממנו!!!** הנה לך... נושא שאני מצליח למצות תוך חמש דקות... הוא ממלא אותך רק אחרי חמש שעות!!! **אה... לא פשוט??** אני מסתכל עליו כמו בן אדם שנמצא בבועה!!!! כי... כי אני דיברתי על אוכל חמש דקות... ו... ודי... המשכתי הלאה... לעוד לקוח מרוצה... אבל הוא?? נשאר תקוע שמה... באוכל... נו...

רגע... הוא בבועה...!! ואני????!!

אני לא בבועה??? אני כל היום מדבר על אנשים... אני יושב וכל היום מדבר על משה גפני... יעקב ליצמן... אריה דרעי... הלך... חזר... עשה... אמר... דרש... תבע... ואז הטבח הזה התפנה שתי דקות לפטפט איתנו... שמע שמשה גפני ככה... ויעקב ליצמן ככה... שאל שתיים שלוש שאלות ענייניות... עניתי לו על ראשון ראשון ואחרון אחרון... תוך דקה הוא הבין את העניין!!! הסתדר לו בראש... ו... והמשיך הלאה... הוא חזר למטבח... הספיק לחתוך ירקות... לקלף תפוז... לעשות קישקע... לצרוח על מישהו שמה בלפון... בקיצור: הוא הספיק להרים שבת!!!! אחרי שעתיים הוא חוזר... ו... והוא רואה אותנו באותה פזוה... משה גפני... יעקב ליצמן... אריה דרעי... הלך... חזר... ביקש... אמר... הטבח בהלם... אתם עדיין פה???? אני תוך שתי דקות הבנתי שיעקב ליצמן הלך לפה ומשה גפני הלך לשם...

ואתם עדיין תקועים באותו מקום?? נו... אז מי בבועה?? אני או האני??

התשובה היא: כלנו בבועה!!!! כל אחד מחליט לעצמו באיזה בועה להיכנס!! ובאיזו בועה לא!!!! לא להיכנס!! כל אחד בוחר איזה נושא שיחה לפתח!!! ואיזה נושא לא!!!! לא לפתח!!! וממילא: בנושא שיחה שאני כן בחרתי לפתח... בזה אני יושב ודש ובוטח כל היום וכל הלילה... וכל נושא אחר שבחרתי לא לפתח אותו... בזה אני מסתפק במידע כללי של שתי דקות פה... שתי דקות שם... ואז!!!! ואז מה קורה??

כשאני פוגש בן אדם שמתעסק הרבה שעות בנושא שאני מתעסק בו רק שתי דקות... איך הוא מצטייר אצלי?? כאדם שנמצא בבועה!!!!

אז זהו שלא!!!! זה הבעה שלו וזה הבעה שלי!! רק הוא... יאמר לשבחו... בחר בבועה שהתורה מרשה להיות... ואני בחרתי בבועה שמסכנת אותי כל דקה ברשימה ארוכה של עשין ולאווין... ו... ועל זה!!! בדיוק על זה סמיע החפץ חיים במגמה ברורה להוציא לי את כל החשק לבחור בנושא שיחה ששמו אנשים... החפץ חיים פשוט מציע לי... עזוב... אם אתה כבר חי בבועה... תבחר בבועה כשרה... לא חבל???

מישהו העיר את תשומת לבי: שאנחנו חיים מתוך נקודת הנחה שהרעיון שעומד מאחורי איסור לשון הרע זה סוג של בין אדם לחבירו... אל תהיה רע... אל תזיק לחבר שלך וכו'... אז זהו שלא!!!! לא בהכרח!!!! לא זו הנקודה!!! הרעיון היותר עמוק שעומד מאחורי איסור רכילות ולשון הרע... שאדם צריך באופן כללי להתרגל לחיות את החיים שלו!!!! להיות בעולם שלו!!! לא להתעסק ולא לבחוש בחיים של השני... זה לא דווקא קשור ללשון הרע ורכילות... זה הרבה הרבה לפני כן... תחיה את החיים שלך!!!! למה אתה צריך לפזול לעברו של השני... כדי לאשר את המעשים שלך... או לחילופין לבטל אותו בשביל להצדיק את עצמך...

---בזמן האחרון התחלתי לעשות רפורמה עם עצמי... פשוט נמאס לי לדבר על אנשים... כמו שנמאס לי כל הזמן לאכול חציל במינוז... די... עבר לי... רציתי לגוון... הוצאתי מהמחסן של ההורים שלי כמה ספרי טבע מכיתה ד' ה' ז' ח'... שכמובן בחיידר לא הקשבתי בשיעור... התחלתי לקרוא... ותאמין לי: גיליתי עולם!!!! התחלתי להכיר כל מיני עצים... ופרחים... גוף האדם... ותאמין לי: אני מתחיל להרגיש שהחיים קיבלו צבע מגוון יותר!!! לא הכל אנשים... ונייעס ושטעלע... ורוע... והוי אסור... לשון הרע... די!!!! התחלתי פתאום להסתובב ברחוב... ופתאום שמתי לב שיש לי עץ קלמנטינות מתחת הבית... וממול עץ תאנים... איפה?? איפה העצים האלו היו עד היום?? פשוט עד היום הסתכלתי על אנשים ברחוב... היום התחלתי להסתכל גם על עצים וציפורים... לכה"פ גם... רק מה!!!! מה אני רוצה לספר לך?? שבאותו יום שתפסתי את היוזמה והחלטתי לקחת ספר טבע והנחתי אותו ליד המיטה שלי... הרגשתי רע!!! הרגשתי ביטול תורה!!! הרגשתי שאני בטלן!!! הרגשתי שאני כמו כל אותם אלו שמסתכלים בספרים החיצוניים!! ו... ו... ו... ואני קצת צודק!!! כי ספר טבע מול לשבת וללמוד גמ' זה בהחלט ביטול תורה... **אבל שקר ונוכל שכמותך!!!!!!** מי מדבר עכשיו על גמ'?? לדבר נייעס על בניו של מקום שעה וחצי ביום מותר... ו... ולהמיר את זה בקריאת ספר טבע אסור?? לקרא מה השיקולים הפוליטיים שעומדים מאחורי המינויים של הדיינים זה... זה מותר... ולקרא על הגאות והשפל שיש בים אסור...?? ו... ו... ואני אומר לך: שיהיו כאלו שיהנהנו בראש ויגידו כן! עדיף!!! **אז זהו שלא!!!!** תעשה טיימר ותספור לפי דקות כמה זמן ביום אתה מנייעס על אנשים... תעשה הסבת מקצוע ותתחיל להתעסק עם עצים פרחים ושעשועי מדע... תשמע לי... הגיע הזמן לפתח נושאים חדשים... אם כבר מתבטלים... אם כבר רוצים לקרא משהו... יש עוד נושאים לפתח...